

fig helbringende, og at det, naar man har det, kan bøde paa mange Ulemper, mange svage Steder og et lille og svagt Materiel, som vi jo altid ville have. Jeg maa da først sige, at jeg ikke forstaaer, hvorledes Mindretallet er kommet til at opstille en saadan Sum som 70—80,000 Rb. som den, Meerudgift, den paatænkte større Udrustning vilde medføre. Der er Tale om en Forsøgelse af Udrustningen med et Antal af 200 Mand i 6 Maaneder. Naar man seer hen til Forsvarscommissionens Betænkning, som Mindretallet jo har lagt til Grund for sin Udtalelse, vil man der finde, at Forsvarscommissionen er kommen til det Resultat, at der til de aarlige Udrustninger vil behøves omtrent 222,000 Rb. Der er nu Tale om at forsøge dette med omtrent $\frac{1}{5}$, men $\frac{1}{5}$ af 222,000 Rb. udgjør jo kun Noget over 44,000 Rb. Og saa paa en anden Maade kan man komme til et aldeles lignende Resultat. Et Mandskab paa 200 Mand vil jo sige omtrent Besætningen paa en Corvet, eller en ubetydelig Smule mere, idet Besætningen paa en Corvet er 180 Mand. Nu vil Mindretallet atter i Forsvarscommissionens Betænkning finde, at Besætningen ved Udrustningen af en Corvet i 6 Maaneder er beregnet til c. 35,000 Rb., hvorunder er indbefattet Equipering og Desarmering. Vil man nu være meget streng, bør dette forhøjes med en Niendebeel, fordi der er Tale om 200 Mand istedetfor 180, men saa kommer man dog til under 40,000 Rb., altsaa ikke Halvdelen af, hvad det ærede Mindretal har tænkt sig. Jeg troer, at dette er den sande Betragtning af Sagen, og at man ikke maa skræmme Medlemmerne med, at det skulde dreie sig om et saa stort Tal som 70—80,000 Rb. Jeg maa dernæst sige, at det virkelig har forundret mig at see i det ærede Mindretal ibetmindste to Medlemmer, som have været nogle af de varmeste Forkæmpere for at tildele Hæren tilstrækkelig Dvælse, og jeg vil spørge de ærede Medlemmer af Mindretallet, om de troe, at Uddannelsen er af mindre Betydning for Marinen end for Hæren, eller om det ikke snarere forholder sig omvendt, fordi man foruden den militære Uddannelse, som udfordres til begge Værn, ved Søværnet ogsaa maa vænne sig til de mang-

foldige Ubequemmeligheder og Ubehageligheder, som Sølivet fører med sig, og maa vide at finde sig tilrette i den meget sammensatte Mastine, som et Krigsskib er. Jeg vil henvende mig til de ærede Medlemmer i Salen, som ifjor ivrede for, at Militairarbejdere skulde indkalbes til Krigstjeneste, og derved foranledigede en Udgift af 50,000 Rb., og jeg vil spørge dem, om de troe at kunne forsvare nu at nægte en mindre Sum endog blot til den høist fornødne Uddannelse af Marinens Personel, det vil sige af egentlige Combattanter, medens der i Hæren kun var Tale om Non-Combattanter, Festeplacere og Sygevogtere osv. Jeg vil tilslige bede de ærede Herrer, naar de stemme over dette Forslag, at tage vel i Betænkning, at man i en dobbelt Henseende ødelægger Marinens Personel ved at nægte det den fornødne Dvælse, ikke blot fordi det derved ligefrem kommer til at mangle den Fagdannelse, det behøver, men ogsaa fordi en saadan Forholdsregel i een Henseende vil være endnu langt sørgeligere, nemlig derved, at det udøver en skadelig moralsk Indflydelse, naar Folk have Mangel paa Bestæftigelse. Det er jo bekendt, at dette hos ethvert Menneske ødelægger det aandelige Liv i Bund og Grund, at det svækker Forstanden, at det avler Insubordination, Misundelse, Jalousi og alle mulige onde Laster og ødelægger enhver god, ædel og dygtig Tanke. Man har ifjor i denne Sal bebrejdet Marinen, at den i de sidste Krige ikke har opfyldt, hvad man kunde vente af den. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvad den har præsteret eller ikke, men jeg vil sige, at man sandelig ikke har Ret til at gjøre den Bebrejdelser i saa Henseende, naar man ikke har tilstaaet den Midler til at blive, hvad den kunde og burde være. Som man saar, høfter man, og vil man ikke give Midlerne til en tilstrækkelig Uddannelse, kan man heller ikke vente at faae et godt Personel. Man kan nogenlunde ved en middelmaadig Uddannelse faae Mænd, som ville gjøre deres Pligt, gjøre, netop hvad der befales dem, undertiden maaffee ikke engang det, men vil man have Mænd, der ere istand til at udrette noget Stort, til at gjøre, hvad man kan henregne til en Bedrift, tage en rask og selvstændig Beslutning og aldrig i Farens Dieblis staae raadvilde og forsagte og føle